

MÜNTEHİR

ADNAN İSLAMOĞULLARI

© / otukennesriyat

YAYIN NU: 2178

EDEBÎ ESERLER: 1107

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-797-4

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Halil Ziya Doğruöz

Kapak Tasarımı: Feyza Ay

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

Kitabın bütün yayın hakları Ötügen Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Adnan İslamoğulları: 7 Ocak 1962 tarihinde Bursa'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Bursa'da tamamladı. Yarım kalan üniversite eğitiminden sonra Ankara'da *Bizim Ocak* ve *Muhaliif* dergilerinde, *Gündüz* ve *Yeniçağ* gazetelerinde sayısız yazı yazdı. "Fakiyr-i pür Taksiyr" müstearıyla kara mizah yazıları üretti.

Ötüken Neşriyat'tan çıkan diğer eserleri, deneme kategorisinde *Bizimki-si Bir Ocak Hikâyesi* (2016), roman kategorisinde *Kuyu* (2020) ve *Külhan*'dır (2023).

Evli, Yûnus ve Ersagun isimli iki erkek çocuk babası olarak Bursa'da yaşamaktadır.

*Ah, canımı dizeseler ipine
Lâl kesilsem bildiğim bilmediğime...*

Gazeteleri ve haber sitelerini taramaktan sıkılmıştı, Twitter'ı açtı. Gündemi yokladı, haber siteleriyle paralel başlıklar vardı. Akışa yö-neldi. *Barış yüreğimde / çam kokulu bir orman / varsın konsun dallarına / savaş denilen / yaşlı ağaçkakan*, mısralarıyla Sunay Akın'ın "İlk Şi-irim," notunu düşerek attığı tweeti beğendi, RT yaptı. Dövülerek öldürölen Ali İsmail'in de fotoğrafı vardı tweette. Yine içi yandı Ali İsmail'e. Bir başka tweette Diyanet İşleri Başkanı'nın açıklamasını gördü. *Gençlerimizi, çocuklarımızı ibadetlerini yapan nesiller olarak yetiş-tirdiğimize zaman toplum olarak daha huzurlu ve mutlu olacağız*, diyordu. *Ülkeyi yirmi yıldan beri bu çocuklar yönetiyor, neden huzurlu ve mutlu de-ğiliz acaba?* diye söylene söylene bilgisayarı kapatıyordu ki bir tweet fark etti Aylin. Yerde sırtüstü yatan çıplak bir kadın fotoğrafı vardı tweette. Kullanıcıya baktı, *fake hesap da değildi*. "Beykoz ormanla-rında akşam yürüyüşümü yaparken yoldan biraz içeride bir ağacın dibinde gördüm, polisi aradım, bekliyorum," yazıyordu. *Ne varsa bu Beykoz ormanlarında, ağaç yerine ceset bitiyor sanki*, diye mırıldan-dı. Kadının özel bölgelerini siyah bir bantla kapatmıştı kullanıcı. İnsan ilk iş olarak polisi aramak yerine neden böyle bir fotoğraf çe-ker ve sosyal medyada yayımlardı, hiç anlaşılır gibi değildi. Hangi gerekçeyle olursa olsun takipçi kasmak diye buna diyorlardı galiba. Tweetin saatine baktı, bir saati geçmişti. Gündeme düştüğünü dü-şünerek Twitter'a döndü. Evet üçüncü sıradaydı. Haber sitelerine geçti, manşetteydi. Beykoz ormanlarında köpeğıyle yürüyüş yapan bir genç, köpeğinin huzursuzlanması ve havlayarak kendini yolun içine çekmesiyle ağaçların altında çıplak hâlde ve sırtüstü yatar va-ziyette bir kadın cesedine rastlamış, polisi arayarak haber vermişti. Kadının kafasına bir kurşun sıkılmış, genital bölgesi ve göğüsleri hayvan damgalanır gibi yakılmıştı. Kimliğinin belirlenme çalışma-larının devam ettiğı bilgisini vermişti emniyet yetkilileri. Genital bölgesinin ve göğüslerinin yakılması akla ilk olarak ihanet cinayeti-

ni getiriyordu. *Umarım öldürüldükten sonra yakılmıştır da o acıyı çekmemiştir*, dedi kendi kendine.

Tipik bir “Ya benimsin ya kara toprağın,” cinayeti idi Aylin’e göre. “Benim değilsen benden başkasıyla birlikte olamazsın,” diyen takıntılı, saplantılı ve obsesif bir sahiplenme söz konusuydu. Kadın zaten aile denen barınaklardan sahiplenilen bir canlı gibiydi. Kadının “Artık istemiyorum, ben gidiyorum,” deme hakkının olmadığı, sadece kadının sadakatsizliğinin cezalandırıldığı, ceza kanunundan bağımsız ve “Kadın Cinayetleri” başlığı altında bir defakto hukuk işliyordu. Reşit olmayan bir genç çocuğun, eline verilen silahla ablasını ya da bir akrabasını kurşun yağmuruna tutup öldürdüğü töre cinayetlerine alışkındı toplum. Fakat son yıllarda töre cinayetleri gündemden düşmüş, yerini kadın cinayetleri almıştı ve ülkenin her yanına yayılıyordu. Gün geçmiyordu ki eski kocası tarafından öldürülmüş bir kadın haberi olmasını gündemde. Kapattı ekranı, bir film izlemek galiba en iyisi olacaktı.

***

Sabah erkenden uyandığında yine televizyon karşısında uyuyakaldığını anladı, izlediği filmi yine bitirememişti. Kahvaltı için dolabı açtı, bir domates, bir salatalık çıkarıp üzerine zeytinyağı gezdirdi. Biraz limon sıktı. Yoğurt çıkardı bir kâseye. Yarım dilim ekme ve bir büyük bardak çayla kahvaltısını yaptı. Makineye kahve koyup balkona çıktı. Biraz sonra kahvesini de alarak dizüstü bilgisayarını açtı. Dünkü kadın cinayeti haber sitelerinin ve sosyal medyanın gündemindeydi. Kadının kimliği belirlenmişti, Leyla Sarıcakaya’ydı ismi. Mimar Sinan’da müzikoloji okumuştı. Sigortalı bir iş kaydına rastlanmamıştı. Twitter’daki yorumlara bakmaya başladı. Sosyal medya insanları her zamanki gibi insafsızdı. “İhanet etmiştir orospu,” merkezliydi yorumların çoğu. Sabahattin Ali’nin *Bir peynir alınırken bile önce tadarız, oysa insanlar hakkında karar verirken nasıl bu kadar çabuk karar veriyoruz?* cümlesini hatırladı. Sosyal medya, kadını ihanet eden ve cezasını bulan bir orospu yapmıştı bile. Bu cinayetin arkasında mafyanın olduğuna karar verenler, kadının uyuşturucu kuryesi olduğuna ve mafyaya ihanet ettiğini yazanlar, dünyadaki mafya cinayetlerini örnek gösterenler, örgüt bağlantısı arayanlar da hatırı

sayılır orandaydı. Fakat kadının masum olma ihtimalini değerlendiren yorumlar sadece birkaç taneydi. Onlar da kadın dayanışması yorumlarıydı. Google'da aradı Leyla Sarıcakaya ismini, aradığı Leyla'ya dair bir şey çıkmadı. Sosyal medyasının olmaması ilginçti.

Başhekim Prof. Dr. Canip Adalı hastanenin bahçesine girdiğinde polisler saat kulesinin etrafını emniyet şeritleriyle çevirmişler ve Savcı'nın gelmesini bekliyorlardı. Canip Bey, saat kulesine bakmak için direnmişti. Polislere selam verdi. Komiser kendini tanıtır "Sayın Hocam siz, şahsın tedavisiyle ilgilenen hemşire, hastabakıcı ve odanın temizlikçisi lütfen kalabalıktan ayrılıp bir arada durunuz ve telefonlarınızı Savcı Bey gelip olay yeri incelemesi bitene kadar arkadaşına teslim ediniz," diyerek yukarıyı işaret etti. *Başka yer bulamamış gibi, kuleye asmış kendini,* diye kendi kendine söylendi. Bu sırada Canip Bey, kaçamayacağı bir vazife gibi yukarıya doğru baktı, baktığıyla arkasını dönmesi bir oldu.

Bir polis memuru elinde dosyalarla geldi. "Şahsın hastane kayıt ve tedavi dosyaları Komiserim," dedi. "Tanıyor musunuz, intihar bekleniyor muydu?" diye sordu Komiser. "Bir yıldır hastamdı, bu tip hastalarda intihar her zaman ihtimal dahilindedir," diyerek kestirip attı, konuşmak istemedi Canip Bey. Birkaç adım uzaklaştı. Yardımcısı, sekreteri, doktorlar, hemşireler, idarî personel, hastabakıcılar ve hatta bahçıvan, üzüntüyle gelip başsağlığı diliyordu. Gerçekten de bir yakınını kaybetmiş gibiydi hepsi.

Komiser mesleki deformasyondan ya da ölümlere alışkın olduğundan olsa gerek intiharın şekline, kulede asılmaya odaklanmıştı. Bir yandan sigarasını içiyor ve yukarıya bakıp kafasını sallıyor, diğer yandan da taziye tablosunu izliyordu. "Hocam, şahıs yakınınız mıydı yoksa?" diye sordu. Haklıydı da. Herkesin bu derece üzgün olup Başhekim'e başsağlığı dilemesini yakınlıktan başka bir sebeple izah edememişti. "Hayır hastamdı," dedi tekrar Canip Bey. *Allah Allah,* der gibi ve anlamamış hâlde dudaklarını büzerek hastanenin giriş kapısına yöneldi:

"Savcı Bey de geldi."

Savcı arabasından inmiş, Komiser'in ve Başhekim'in yanına doğru yürüyordu ki, bir hasta kuledeki müntehire bakıp "Yüz liramı aldı,

yüz liramı aldı, yüz liram onun cebinde,” diye bağırarak kuleye çıkmak istiyordu. İki hastabakıcı kollarına girip odasına çıkarmak için ikna etmeye çalışıyor ama zapt etmekte zorlanıyorlardı. Durmaksızın “Yüz liramı çaldı,” diye bağıırıyordu hasta. Canip Bey cebinden bir yüzlük banknot çıkarıp yanına gitti hastanın. “Ben aldım ondan senin yüz liranı,” diyerek hastaya verdi. Parayı alan hastanın gözü hâlâ kuledeydi ama sakinleşmişti. Yerine döndü Canip Bey. Savcı “Kimdir, parayla ne işi var bu hastanın?” diye sordu, merak etmişti. “İsmi Muhammed Martavil. Büyük bir iş adamı. Büyük bir iş adamıymış daha doğrusu. Mütevazı bir aileden gelip çok zengin olmuş, büyük bir servet edinmiş. Fakat zor ulaştığı servetini ve zenginliğini kaybetme korkusuyla önce bipolar olmuş, sonra da şizofreniye varmış durumu. Sanırım zenginliğin şizofreniye sürüklediği tek hastadır. Sonuç gördüğünüz gibi, baş edememiş zenginlikle. Bir de oda arkadaşı vardı, Suat Sürmeneli. Sadece ona saygı duyardı, geçtiğimiz hafta öldü arkadaşı. “Ben kuyucuyum, kuyu kazar su bulurum, susuz kalan insanlara su veririm. Ömrüm su dağıtmakla geçti. Son kazdığım kuyudan da su çıkardım. Kuyunun sahibi beni kuyuya itti, üzerime toprak doldurdu. Onun şimdi ihtiyaç sahibi olmayanlara dağıttığı tüm suların kuyularını ben açmışım oysa. Ben kuyuda öldüm,” derdi hep. Yatağının başucunda Türk bayrağı asılıydı, öper öyle yatardı yatağına. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sorardım, “İdealist,” derdi. Arkadaşı öldüğünde Muhammed çok etkilendi. İlaç dozlarını artırdım. Muhammed’in söylediğine göre o yüzlük banknot da uğur parasıymış ve onunla tekrar zengin olacaktı. ‘Yüz liramı çaldı,’ diyerek zaman zaman hastanın birine saldırır bu sebeple. Ben de her seferinde ona bir yüzlük veririm, çünkü o yüzlüğü almadan sakinleşmez. Bir süre sonra yüzlük vermekle baş edemeyince fotokopisini çektiğimiz yüzlükleri vermeye başladım. Yüzlük banknot haricinde, bavulla para versen kabul etmez.” diyerek özetledi Canip Bey. Savcı üzüntüyle bakıyordu hastanın arkasından. “Birin idealleri çalınmış, diğerinin parası. Hangi hırsız daha ahlaksız Hocam?” diye sordu Savcı. Canip Bey böyle bir soru beklemiyordu. “Bu, üzerinde çok düşünülmesi gereken bir soru,” dedi. “Ben ideal hırsızlığına idam isterim, para hırsızlığına ise kitapta ne yazıyorsa o. Allah insanı gördüğünden geri koymasın derler. Ne kadar doğru bir söz olduğunu bundan daha iyi anlayamadık,” diyerek Komiser’e döndü tekrar.

Komiser elindeki dosyayı Savcı Bey'e verdi. "Olay yeri kapatıldı, bunlar hastane kayıt ve tedavi evrakları Sayın Savcım. Adli tıp uzmanı burada, ilk olay yeri inceleme yapıldı, boğuşma, olay yerine sürüklenme gibi izlere rastlanmadı. Başhekim, hemşire, hastabakıcı ve oda temizliğine bakan şahıs burada, cep telefonları emanete alındı," diyerek ilk raporunu verdi.

Savcı, Komiser'i dinledikten sonra "Yukarıya çıkalım, aşağıdan da vakanın fotoğraflarını çekin," dedi. Adli tıp uzmanı, kâtip, Komiser, bir polis memuru ve fotoğrafları çekecek polisi yanına alarak kulenin kapısından girdi.

Kuleye çıktıkları gibi ölçümlerin yapılmasını ve krokilerin çizilmesini istedi. Polis memuru elindeki şerit metre ile boyunla ipin takılı olduğu ası noktasını ve şahsın boyunu ölçtü. Kâtip dizüstü bilgisayarında her veriyi yazıyordu. Diğer polis memuru asıdaki şahsın her açıdan fotoğraflarını çekiyor, ayrıca krokiler çiziliyordu. Savcı'nın kulenin yüksekliğini sorması üzerine yirmi yedi metre olduğunu söyledi Komiser. Kâtip rapora yazdı bilgiyi. Savcı kendi kendine konuşur gibi gözlemlerini sıralıyordu.

"Halkanın geniş kısmı boynun önünde ve düğüm ensededir. Baş öne eğilmiş vaziyettedir. Yüzü soluktur. Vücut, ayakları yere değmeksizin sarkaç gibi sallanmıştır. Halka öndedir ve boyundaki ip izi önde geniş ve enseye doğru daralmaktadır. İp halkası ensedeki düğüm tarafından yukarıya ve dil omurgaya çekilmiştir. Kollar sarkık ve vücuda yapışıktır, avuçlar yumruk şeklinde kapalı ve baş parmaklar avuç içlerindedir. Ağızdan az miktarda salya, burundan sümük akıntısı mevcuttur, dil dişler arasında sıkışmıştır. Gaita atımı yoktur, sidik ve meni atımı mevcuttur," dedi. Dikkatini cesedin üzerindeki beyaz önlüğe dolma kalemle çizilmiş desene ve el yazısı ile yazılmak suretiyle gömleğe teyellenmiş intihar notuna verdi. İntihar eden hasta bir saat sarkacı çizmişti ve altında bir not vardı.

"Saat kulesini sadece yüksek olduğu için seçmemiş ve bir süredir bu intihara titizlikle hazırlanmış. Anlaşılan saat sarkacı çizerek vermek istediği mesajlar var," diyerek ipin tam ortadan kesilmesi talimatını verdi. İpten indirilen ceset şimdi yerde yatıyordu. Elbiselerinin çıkarılmasını istedi Savcı. Çıkan elbiseleri inceleyip cebir ya da şiddet görüp görmediğini zabıtlara geçirdi, herhangi bir cebir ya da şiddet izi yoktu. Tamamen soyuldu ceset, adli tıp uzmanı ölü

katılığını saptadı. “Tamamdır, otopsi için hazırlansın,” dedi ve merdivenlere yöneldi Savcı.

Bahçeye indiğinde Canip Bey’in yanına gitti. “Ben Savcı Atila,” diyerek elini uzattı. Canip Bey “Memnun oldum, Profesör Doktor Canip Adalı,” diye mukabele etti. “Mesleki şöhretiniz adliye koridorlarında da biliniyor Sayın Hocam,” dedi ve polis memuruna “Hocam’ın ve diğer arkadaşların telefonlarını iade edin,” talimatını vererek Canip Bey’e yöneldi.

“Kusura bakmayın Hocam, rutin uygulama, malumunuz.”

“Rica ederim, ilk kez bulunmuyorum intihar vakasında, malumunuz.”

“Otopsi raporu en kısa zamanda çıkar. Fakat bıraktığı not ve incelemeler neticesinde kesin bir intihar olduğunu düşünüyorum. Not ‘Ey Sevgili’ diye hitap ettiği birine yazılmış, kim olduğu hakkında bilginiz ya da bilgisi olan biri var mı?”

“Zaman algısı bölünmüştü. Bazen başka bir zamanda yaşıyordu, başka bir çağı değil tabii ki, travmalarının oluştuğu yakın bir zamanı kastediyorum. O anlarda sizi dinliyor ve sizinle konuşuyor gibi görünse de karşısındaki başka biriyle, yani Ey Sevgili diye hitap ettiği kişiyle konuşuyordu. Ben birkaç kez sordum Ey Sevgili’nin kim olduğunu. Çünkü hemşirelere, hastabakıcılara ve bazen bana da Ey Sevgili, diye hitap ederdi. Fakat ânu yaşadığı günlerde Sayın Hocam, derdi hep. Saygılı, kibar, görgülü ve çok bilgiliydi. Sanat ve hassaten müzik kültürü şaşılacak kadar iyiydi. Fakat ne kendi geçmişi ne de Ey Sevgili’ye dair bir kelime bile etmedi bir yıl içinde. Hepimizin sevgisini ve hatta saygısını kazanmıştı. Bıraktığı intihar notunu okuyabilir miyim Sayın Savcım?”

Savcı gömleğin getirilmesini istedi. Delil torbasındaki gömleği çıkararak üzerindeki notu Canip Bey’e gösterdi:

Levh-i mahfuzda bize verilen artık saatleri de alıp gittin Ey Sevgili, beni sensizliğine gömdün. Zamanın donduğu, akrebin ve yelkovanın durduğu bu anda kendi hükmümü verdim, kendi kalemimi kırdım ve gidiyorum. Ben sensiz yaşayamam diyordun ya hani, sen yalan söylüyormuşsun, ben sensiz yaşayamam diyordum ya hani, ben doğru söylüyordum. Ben artık yokum Ey Sevgili, ben yokum artık. Aramızdaki bağ bundan sonra sadece senin canını acıtacak, bu son ânımda senin canının acıyacak olmasına üzülerek sallanıyorum zamanın boşluğuna Ey Sevgili...

Canip Bey okumayı bitirdiği gibi gömleği iade etti. “Çok sarı,” dedi sadece. Savcı “Böylesini ilk kez görüyorum, uzun uzun planlanmış. Gömleğine çizdiği saat sarkacı, kulenin saatini 00.00’da durdurması gibi her detayı düşünmüş. Odasından buraya neden çıplak ayakla geldiğiyle ilgili bir fikriniz var mı ve bu tür fantastik intiharların bilinme isteğinden kaynaklandığını okumuştum, ne diyorsunuz? Bu arada Hocam, bu sorularım mesleki değil, şahsi sorular.”

“Evet, dediğiniz gibi tüm teferruatı planlanmış bir intihar vakası bu. İnce ince örülmüş, hatta felsefi bir tavır da var ve 00.00’da yani zamanın boşluğunda sallanması gibi. Ayaklarının çıplak oluşuna gelince, bir fikrim yok açıkçası. Vakayı haber verdiklerinde odasının kilitlenmesini, ben veya yetkili savcı haricinde kimseye açılmamasını istemiştik. İsterseniz odasına geçelim.”

“Olay yeri inceleme odasına girmedim mi?”

Canip Bey Başhemşire’ye baktı. Başhemşire “Bizden böyle bir talepleri olmadı Hocam ama olsaydı da siz ya da Savcı Bey gelmeden açmazdık odayı,” dedi.

Koridora geldiler. Birinci katta 16 numaralı odanın önünde durdular. Kapının hemen önünde ayak uçları koridora bakar vaziyette ayakkabılarını gördüler. Canip Bey bir süre ayakkabılara baktı. “Kusursuz cinayet yoktur ama kusursuz intihar vardır ve bu kusursuz bir intihardır,” dedi. Savcı ne demek istediğini soran bakışlarla baktı Canip Bey’e. “Kuleye yani ölüme doğru yürümek için sessizce odasından çıktığında aynı ölü evlerinde yapıldığı şekliyle ayakkabılarını uçları koridora dönük olarak oda kapısının önüne koymuş. Yaygın âdette olduğu gibi *Bundan sonra ölüm buradan uzak olsun*, demek istemiş. Bu sebeple, eylemin kendisi bizzat kusur olsa da şekli itibarıyla kusursuz bir intihar bu,” dedi Canip Bey ve uzun yıllar öncesine gidip oturdukları köşkün bahçe kapısının önüne bırakılan bir çift siyah ayakkabıyı hatırladı. O sırada Başhemşire kilitli kapıyı açtı, odaya girdiler. Savcı hemen yatağın altına baktı, yastığın içini ve nevresimin arasını yokladı, ters yüz edilmesini istedi. *İçine bir şeyler saklamış olabilir*, düşüncesiyle yatağın kenarlarında kesik olup olmadığını dikkatlice kontrol etti. Kesik yoktu. Pencerelerin dışına baktı. Lavaboyu kontrol etti, çöp kutusunu da. Pencere denizliğindeki çiçeğe takıldı gözü, salkım begonyaydı. Üzüm salkımı gibi pembe

tonlarıyla açmıştı. O kadar çok açmıştı ki, kırılmasın diye tam ortaya dikilmiş bir tahta çubuğa bağlanmıştı dalları. “Annemin en sevdiği çiçektir begonya. Camlarından hiç eksik etmez,” dedi Savcı. “Kendisi ilgilenirdi bu çiçekle ve çiçeklere dair de çok geniş bir bilgisi vardı, bazı günler sadece çiçeklerden bahsederdik. Hatta bu çiçekten bir budak kırıp bardağın içinde köklendirmiş ve benden bir saksı istemişti. Saksıyı getirdiğimde o köklendirdiği budağı ekerek, bana hediye etmişti. Odamda duruyor. Çok şey öğrendim ondan. Fakat sanırım yaşaması gerektiğini öğretemedim bir psikiyatrist olarak. Galiba meslek hayatımın son hastası kendisi, emekliliğin zamanı gelmiş demek ki,” diye cevapladı Canip Bey.

“Sizde tahminimden de fazla tesir bırakmış anlaşılın, otopsi raporunu size de yollayacağım,” diyerek ayrıldı Savcı.

Başhemşire ile baş başa kalmışlardı odada. Canip Bey begonyanın başında öylece dışarıyı izliyordu. Bahçe intihar vakasının tüm izlerinden temizlenmiş, kulenin saati tekrar ayarlanıp çalıştırılmıştı. Ölüm temizliği yapılmış ve Ey Sevgili’den eser kalmamıştı birkaç saat içinde. Kapının önündeki ayakkabıların kendi odasına götürülmesini rica etti. Uzun süren sessizliği yine Başhemşire bozdu.

“Hocam, size bir şey söylemem lazım.”

“Buyurun.”

“Bir sabah vizitimde tansiyonunu ölçtüm, dosyasına yazmak için kalemimi çıkardım, kaleme baktı dikkatle. ‘Çok güzelmiş,’ dedi. ‘Al senin olsun, kalemleri seviyorsun,’ dedim. ‘Hayır benim kalemim var Ey Sevgili, sen hediye etmiştin unuttun mu?’ deyince beni yine bir başkası olarak gördüğünü anlayıp ‘Peki, sen bilirsin,’ demiştim. Yastığının altından sarı bir Visconti dolma kalemi çıkarırken bir de defter görmüştüm. Bir hastabakıcı da çarşafı değiştirmek için girdiğinde defterini pijamasının içine soktuğunu söylemişti, belki bilmek istersiniz diye söylemek istedim.”

“Kızım, kendini saat kulesinde asması, gömleğine iliştiirdiği not gibi sebeplerle bu konu medyanın gündemini işgal edecek maalesef. Gazetecilerin haber iştahını kabartacak. Bu defterin içeriğinde ne var bilmiyoruz, size söylemedim ama defterden aylardan beri haberim vardı. Bir sabah defterden haberim olduğunu, okumak istediğimi, belki tedavisinde kendisine daha fazla yardımcı olabileceğimi söyledim. Bana, istersem hastabakıcıların zor kullanmasıyla

bu defteri alıp okuyabileceğimi, bunu bildiğini fakat buna rızasının olmadığını ve zaten defter dolduğunda, yani o deftere son satırları yazdığında ilk olarak benim okuyacağımı söyledi. Demek ki intiharı uzun süredir düşünüyormuş. Ben de bir daha gündeme getirmedim. Dediği gibi de oldu, ilk ben okuyacağım yazdıklarını. Defterin içinde onu incitecek şeyler varsa bunları herkesin bilmesine izin vermem. Ona saygım gereği yapamam bunu. Allah'tan Savcı Bey bulamadı ve odasını incelemek Komiser'in de aklına gelmedi. Senden bu defter bahsinin aramızda bir sır olarak kalmasını rica ediyorum. Okuduğumda içeriğine dair sana bilgi vereceğim. Onu incitecek şeyler yoksa defteri ne yapacağımıza birlikte karar veririz.”

“Tabii ki Hocam, söz veriyorum, onun hatırasının incitilmesini ben de istemem ve ben de olsam sizin gibi yapardım, güvenebilirsiniz bana.”

Canip Bey camın önündeki büyük saksıyı yere indirdi. Çiçeği kökleyip çıkardığı anda poşete sarılmış defterin bir ucu görünmüştü, poşete sarılı defteri çıkardı. Başhemşire, Canip Bey'in defteri eliyle koymuş gibi bulmasını şaşkınlıkla izliyor ve soru soran bakışlarla bakıyordu. “Bu çiçeği çok severdi, odasına her geldiğimde muhakkak önüne gelir ve bana bu çiçekle ilgili bilgiler verirdi. ‘Benden geriye sadece bu kalacak, iyi bakın ona,’ demişti bir keresinde. Savcı Bey de odayı didik didik arayıp bulamayınca, ‘İyi bakın ona,’ dediği geldi aklıma ve defterin burada olduğunu düşündüm,” diyerek izah etme ihtiyacı hissetti Canip Bey. Köklediği çiçeği yine dikti saksıya, biraz su istedi Başhemşire'den. “Can suyunu verelim, umarım yaşamaya devam eder,” diyerek saksının odasına götürülmesini istedi. Defteri aldı, üzerindeki toprakları silkeledi ve odasına gitmek üzere çıkarken döndü, bir kez daha baktı boş yatağa. Odasına geçerken sekreterine kahvesini söyledi. Koltuğuna gömüldü. Defterin sarılı olduğu poşeti çıkardı, masasının altındaki çöp kutusuna attı. Van Gogh sarılarından oluşan kapağıyla çok güzel bir defterdi. Son sahifesi yırtılmıştı, intihar notunu o son sahifeye yazmış ve köşelerinden teyellemişi önlüğüne. İlk sayfayı açtı. Ey Sevgili, diye başlıyordu defter. Şaşırmadı.

Ey Sevgili...

Lûgatlarda gezindim, lûgatlarda sabahladım, sayfa sayfa kelimelerle uyudum, satır satır kelimelerle uyandım. Hece hece kelimelerle gör-